

גיטין עד

עניין: מחלוקת בימות המשיח

בראשית רבה פרשה צח, ט

ולשרקה עירו והאתונו, לכשיבא
 אותו שכתוב בו (זכריה ט ט) עני
 ורכב על חמור וגו'. כפס ביין
 לבשו, שהוא מחור להן דברי
 תורה. וקדם ענבים סוטה, שהוא
 מחור להם טעיותיהן. אמר ר'
 חנין אין ישראל צריכין לתלמודו
 של מלך המשיח לעתיד לבא
 שנאמר (ישעיה יא י) אליו גוים
 ידרשו, לא ישראל. אם פן למה
 מלך המשיח בא ומה הוא
 בא לעשות, לכנס גליותיהן של
 ישראל ולתן להם שלושים מצות.

פני יהושע עג: על תוד"ה תנא

בא"ד ע"כ נראה לר"י דמעמא דר' יוסי ב' משום דמספקא לן אם
 חלין הגירושין משעת מיתה כר' מאיר ב' עד סוף הדיבור.
 ונראה בעיני דרש"י ז"ל לא רצה לפרש כן מדמסקינן לקמן
 בשמעתיך דלר' יוסי מייתי אשם תלוי וידוע דבימי ר' יוסי לא
 שייך אשם תלוי דלאחר החורבן הוי וע"כ דנפקא מיניה בזמן
 הבית וכן לכשיבנה במהרה ואי ס"ד דספיקא דר' יוסי היינו
 ספיקא דדינא לא שייך האי פלוגתא דאשם תלוי דמאן יימר
 דבזמן הבית מספקא להו כי היכי דמספקא לר' יוסי, משא"כ
 לפרש"י ז"ל אתי שפיר דכיון דקי"ל אין ברירה לעולם היא ספק
 מגורשת אפילו אם יבא אליהו ויאמר וכן הא דאמרינן בפרק

ילקוט שמעוני משלי כג, ה - רמז תתקס

בו ואיננו אמר הקב"ה בעולם הזה ישראל למדין
 תורה מבשר ודם על ידי משה שהוא בשר ודם
 וכשם שבשר ודם עובר מן העולם אף למודו
 עובר שנאמר התעייף עיניך בו ואיננו, אבל
 לעתיד לבא אין ישראל למדין אלא מפי שנאמר
 (ישעיה נד יג) וכל בניך למודי ה', וכן הוא אומר
 (ירמיה לא לג) לא ילמדו עוד איש את אחיו, וכשם
 שהאלהים חי וקיים לעולם כך למודו מה
 שישראל למדין הימנו אינן שוכחים לעולם.

ירמיה לא, לב-לג

יהוה: כי זאת הברית אשר אכרת את־בית ישראל אחרי
 הימים ההם נאס־יהוה נתתי את־תורת־י בקרבם ועל־לבם
 אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהו־ל־לעם: ולא
 ילמדו עוד איש את־רעהו ואיש את־אחיו לאמור דעו את־
 יהוה כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד־גדולם נאס־יהוה כי
 אסלח לעונם ולחטאתם לא אזכר־עוד: פה ו